

עֲזָרֵי מַעַם הַשֵּׁם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵר הַתְּנַא הָאֱלֹקִי רַבֵּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

וַיִּקְהַל - פְּקוּדֵי

מְבַאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּזֶזׁשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנַחֲמָד לְמַעַן יִרְוֶץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מְחוּלַק ל- תַּתְק"ס (960) קוֹנְטֵרְסִים

ל"ב כְּרֻכִים שֶׁל ל' חֲלָקִים

כֶּרֶךְ י"ד - חֲלָק ח'

קוֹנְטֵרְס 398

מוֹפֵץ לֵלֵא מֵטְרוֹת רוּחַ כֻּלַּל - לְקִירוֹב הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלוּתָא בְּרַחֲמֵי

יַחַד שְׁבִטֵי יִשְׂרָאֵל לְסִיּוּם כֻּל סֵפֶר הַזֵּהָר בְּדִקּוֹת סְפוּרוֹת

"קוֹדֵשׁא בְּרִין הוּא אֹרִייתָא וּיִשְׂרָאֵל חַד הוּא"

יֹצֵא לְאוֹר עַל יְדֵי "מִפְעַל הַזֵּהָר הָעוֹלָמִי"

אֲדָר א' תִּשְׁע"א לַפ"ק - בַּעֲיֵה"ק בֵּית שְׁמֵשׁ תּוֹכֵב"א

השם יתברך, יתבטלו מעלינו כל גזירות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי, בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים.

וכמו שגילה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דוי סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צוואה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק זיע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו..." "ותורת הסוד מה היא עליה?" [ספר הרש"ש עמ' 158]

מילותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבונן, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"...

והקול קורא במדבר פנו דרך לאלוקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמיים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

בכוחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס כולנו, הגדולים עם הקטנים, גאונים עם פשוטים, צדיקים ובינונים, זקנים עם נערים, מגידי שיעורים עם בחורים, מלמדים עם תינוקות של בית רבן, התחילו ללמוד וללמד לשמור ולעשות ולקיים את לימוד הזוהר הקדוש, ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את משיח צדקינו ברחמים.

במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ילמד עם בנו, מחנך עם חניכו ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תיישים, כך יחדור תלמודם מנערותם, לתלמודי תורה, לשיבות ולכוללים, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עלייה כמו שכתוב בכסא מלך בהקדמה לביאורו על תיקוני זוהר.

וכבר פסק רבי פנחס מקאריץ זצ"ל, מלמד צריך שילמוד זוהר, שהוא בחינת "עץ חיים", ויוכל להמשיך נשמה לתלמידים, כי בזה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, **בזה מניח נשמה אמיתית.**

בספר **חכם הרזים** הוסיף על דברתו: כשאב שולח בנו למלמד ללמדו אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר, אם המלמד של בנו לומד זוהר, כי אם לא, אז

ששבת היא כלה ובת זוג לישראל – ולכלה צריך שיהיה 24 קישוטי כלה כנודע ליודעי ח"ן. [א-ה: ובשבת ביותר ראוי לקשט הכלה העליונה היא השכינה הקדושה].

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג' דף קנ"ג): ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עפ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עפ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארירי מי וישנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו - וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזוהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים.

כמה גדול כח הלומד בזהר הקדוש שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י עליו השלום, ממש כפשוטו, לרחם עלינו, כמו שאמרו בגמרא (סוכה דף מה ע"ב): ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עוזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

ואפילו בדורנו הפשוט בכל רגע תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י י" - ולזכות

י"ד. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פירשו רבותינו ז"ל שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה שפתותיו דובבות בקבר ויש לו הנאה ונחת רוח כשותה יין קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים, ... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיץ, והציל לאחד מתוך ההפיכה, מפני סיבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל.

אמרו חז"ל ביבמות (צו ע"ב - צו ע"א): ... אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דר' יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב: מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא: רבונו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעוה"א. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי: כל תלמיד חכם שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה - שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון נזירא: מאי קראה? "וחכך כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כומר של ענבים כיון שמניח אדם אצבעו עליו מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקבר.

ופירש על זה בספר יערות דבש, (חלק שני - דרוש ז): ... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכך שפיר אמרין דר בב' עולמות, בעולם הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת

הקטרת, שאין שולט המות באותו מקום ולא יזק, ולא יכולים שאר העמים לשלט על אותו המקום.

בא וראה מה כתוב, מזבח מקטר קטרת. כיון שכתוב מזבח, למה נקרא מקטר קטרת? אלא משום שנוטלים מהמקום הזה להקטיר כמו שעשה אהרן. עוד, המזבח צריך להקטיר לקדשו באותה קטרת, ועל כן מקטר קטרת. עוד, מקטר קטרת בתרגומו, להקטיר קטרת. שהרי אסור להקטיר במקום אחר קטרת, רק ממחיתה.

(ממחיתה של יום הכפורים).

בא וראה, זה מי שדין רודף אחריו, צריך את הקטרת הזו ולשוב לפני רבנו, שהרי הוא סיוע לסלק דינים ממנו, ובוזה ודאי הם מסתלקים ממנו, אם הוא רגיל בכך להזכיר פעמים ביום - בבקר ובערב, שכתוב קטרת סמים בבקר בבקר, וכתוב בין הערבים קטירנה. וזהו קיומו של העולם תמיד, שכתוב (שמות ל) קטרת תמיד לפני ה' לדרתיכם. ודאי שהוא קיום העולם למטה וקיום העולם למעלה.

באותו מקום שלא נזכר בכל יום מעשה הקטרת, הדינים שלמעלה שרויים בו ומגפות רבות בו, ועמים אחרים שולטים עליו, משום שכתוב קטרת תמיד לפני ה'. תמיד היא עומדת לפני ה' יותר מכל העבודות האחרות. חביב הוא מעשה הקטרת, שהוא נכבד וחביב לפני הקדוש ברוך הוא יותר מכל העבודות והרצונות (והמעשים) של העולם. ואף על גב שהתפלה מעלה מהכל - מעשה הקטרת הוא נכבד וחביב לפני הקדוש ברוך הוא.

בא וראה מה בין תפלה למעשה הקטרת. את התפלה תקנו במקום

עובדא דקטרת, דלא שלטא מותנא בההוא אתר, ולא יתזק, ולא יכלין שאר עמין לשלטאה על ההוא אתר.

הא חזי מה כתיב, מזבח מקטר קטרת. כיון דכתיב מזבח, אמאי אקרי מקטר קטרת. אלא בגין דנטלי מהאי אתר לאקטרא, כמה דעבד אהרן. תו, מזבח אצטריך לאקטרא ולקדשא ליה בההוא קטרת, ועל דא מקטר קטרת. תו, מקטר קטרת, בתרגומו, לאקטרא קטרת, דהא אסיר לאקטרא באתר אחרא קטרת, בר ממחיתה. (נ"א ממחיתה דיום הכפורים).

הא חזי, האי מאן דדינא רדיף אבתריה, אצטריך להאי קטרת, ולאכתבא קמי מאריה, דהא סיועא איהו לאסתלקא דינין מגיה, ובהאי ודאי מסתלקין מגיה, אי הוא רגיל בהאי, לאדכרא תרין זמנין ביומא, בצפרא וברמשא, דכתיב קטרת סמים בבקר בבקר וכתיב בין הערבים קטירנה. ודא איהו קיומא דעלמא תדיר, דכתיב, קטרת תמיד לפני יי' לדורותיכם ודאי הוא קיומא דעלמא לתתא, וקיומא דעלמא לעילא.

בההוא אתר דלא אדפר בכל יומא עובדא דקטרת, דינין דלעילא שריין ביה, ומותנין סגיאנו ביה, ועמין אחרנין שלטין עליה. בגין דכתיב, קטרת תמיד לפני יי'. תמיד איהו קיימא לפני יי', יתיר מפל פולחנין אחרנין, חביבא איהו עובדא דקטרת, דהוא יקיר וחביב קמי קדשא בריך הוא, יתיר מפל פולחנין ורעותין (נ"א ועודין) דעלמא. ואף על גב דצלותא איהי מעלליא מפלא, עובדא דקטרת הוא יקיר וחביב קמי קדשא בריך הוא.

הא חזי, מה בין צלותא לעובדא דקטרת.

קרבנות שהיו ישראל עושים, וכל אותם קרבנות שהיו עושים ישראל אינם חשובים כמו הקטרת. ועוד, מה בין זה לזה? אלא תפלה היא תקון לתקן מה שצריך. קטרת עושה יותר, מתקנת וקושרת קשרים ועושה אור יותר מהכל. ומי הוא שמעביר זהמה ומטהר את המשכן, והכל מאיר ונתקן ונקשר כאחד.

ורבן צריכים להקדים מעשה הקטרת לתפלה בכל יום ויום, להעביר הזהמה מהעולם, שהיא תקון של הכל בכל יום ויום, כמו שאותו קרבן חביב שמרצה בו הקדוש ברוך הוא.

מה פתוב במשה? (שם) ויאמר ה' אל משה קח לך סמים נטף וגו'. אף על גב שבארורה, אבל מה שונה במעשה זה יותר מכל מה שאמר לו? אלא קח לך - להנאתך ולתועלתך. משום שכשאשה נטהרת, זו הנאה לבעלה. וסוד זה - קח לך סמים, להעביר הזהמה, לקדש אשה עם בעלה. אשרי חלקו של משה.

כמו כן קח לך עגל בן בקר שנאמר לאהרן, לכפר על חטאו על אותו עגל שהוא גרם להם לישראל. ועל זה פתוב במשה קח לך, להנאתך ולתועלתך. (לכר בארורה בפסל לך, מאותה פסלת של לוח אבן נתעשר משה. אף כאן לך - להנאתך ולטובתך).

הקטרת קושרת קשרים, מאירה אור ומעבירה זהמה, וד' מתחברת בה' (ד' נעשית ה'), ה' מתחברת בו, ו' עולה ומתעטרת בה', ה' מאירה בו, והכל מעלה רצון לאין סוף. ונהיה הכל קשר אחד, ונעשה קשר אחד בסוד אחד, שהוא קשר עליון של הכל.

צלותא אתקיננו לה באתר דקרבנין, דהו עבדי ישראל, וכל אינון קרבנין דהו עבדין ישראל, לאו אינון חשיבין בקטרת. ותו מה בין האי להאי. אלא צלותא איהו תקוונא לאתקנא מה דאצטרף, קטרת עביד יתיר, מתקין וקשיר קשרין, ועביד נהירו יתיר מפלא. ומאן איהו דאעבר זזהמא ואידפי משפנא, וכלא אתנהיר ואתתקן ואתקשר פחדא.

וער דא בעינן לאקדמא עובדא דקטרת לצלותא, בכל יומא ויומא, לאעברא זזהמא מעלמא, דאיהו תקוונא דכלא, בכל יומא ויומא. כגוונא דההוא קרבנא חביבא דאתרעי ביה קדשא בריה דהוא.

מה פתיב במשה (שמות ל) ויאמר יי' אל משה קח לך סמים נטף וגו' אף על גב דאוקמוה, אבל מאי שנא בעובדא דא יתיר מכל מה דאמר ליה. אלא קח לך, להנאתך ולתועלתך. בגין דכד אתתא אתדפאת, הנאותא דבעלה איהו. ורזא דא קח לך סמים, לאעברא זזהמא, לאתקדשא אתתא בבעלה. זכאה חולקיה (דף ר"ט ע"ב) דמשה.

כגוונא דא (ויקרא ט) קח לך עגל בן בקר, דאתמר לאהרן. לכפרא על חוביה, על ההוא עגל דאיהו גרים לזין לישראל. ועל דא כתיב במשה, קח לך, להנאתך, ולתועלתך. (ס"א לכר אוקמוה בפסל לך, מההוא פסולת דלוח אבנא נתעשר משה אוף חבי לך להנאתך ולטובתך).

קטרת קשיר קשירו, נהיר נהירו ואעבר זזהמא. וד' אתחבר בה' (ד"א ד' אתעביר ה'), ה' אתחבר בו. ו' סליק ואתעטר בה'. ה' אתנהיר בו. וכלא סליק רעותא לאין סוף. והוי כלא קשירו חד, ואתעביד חד קשירו, פרזא חדא דאיהו קשרא עלאה דכלא.

מבאן ולהלאה, כיון דכלא אתקשרא בהאי קשרא, אתעטר פלא ברזא דאין סוף. ורזא דשמא קדישא אתנהיר, ואתעטר בכל סטרינ, ועלמין פלהו בחדוה. ואתנהירו בוצינין ומזונין וברפאן אשתכחו בכל עלמין, וכלא ברזא דקטרת. ואי זזהמא לא אתעבר, אשתכח דכלא לא אתעביד. דכלא בהאי תלייא.

הא חזי, קטרת איהו קדמא תדיר, קדם לכלא. ובגין כך עובדא דקטרת אצטריף לאקדמא לצלותא, לשירין ותושפחן. בגין דכל דא לא סלקא, ולא אתתקן, ולא אתקשר, עד דאתעבר זזהמא, מה כתיב (ויקרא ט"ו) וכפר על הקדש וגו' בקדמיתא, ולבתר ומפשעיהם לכל חטאתם. ועל דא בעינן לכפרא על קדשא, ולאעברא זזהמא, ולא תדכא קדשא. ולבתר שירין ותושפחאן וצלותין, פלא כדקאמרן.

זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דהא אינון ידעין לתקנא תקונא דלעילא ותתא, כדבעינן לתקנא תקונא מתתא לעילא עד דאתקשר פלא כחדא, בקשורא חד, בההוא קטורא (ס"א קטורא) עלאה פד בעינן לתקנא (תקונין לתתא בעינן לתקנא) בתקונא דאתון רשימין, דקודשא ברין הוא אתקרי בהון.

רבי שמעון ורבי אלעזר ברין, הון יתבי ליליא חד, ולעאן באורייתא. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי. הא כתיב (בראשית ג) ואל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרונך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך וגו'. ולמדנו שזהו סוד עליון. מילא למטה, אבל הוא כמו שלמעלה, מה יש לומר?

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב)

בא וראה, הקטרת היא ראשונה תמיד לפני הכל. ומשום כך מעשה הקטרת צריך להקדים לתפלה, לשירות ותשבחות, משום שכל זה לא עולה ולא נתקן ולא נקשר עד שעוברת ההמה. מה כתוב? (ויקרא טו) וכפר על הקדש וגו' - בראשונה, ואחר כך - ומפשעיהם לכל חטאתם. ועל פן צריכים לכפר על הקדש ולהעביר ההמה ולטהר הקדש, ואחר כך שירות ותשבחות ותפלות, הכל כפי שאמרנו.

זכאין אינון ישראל בעלמא דין, ובעלמא דאתי, דהא אינון ידעין לתקנא תקונא דלעילא ותתא, כדבעינן לתקנא תקונא מתתא לעילא עד דאתקשר פלא כחדא, בקשורא חד, בההוא קטורא (ס"א קטורא) עלאה פד בעינן לתקנא (תקונין לתתא בעינן לתקנא) בתקונא דאתון רשימין, דקודשא ברין הוא אתקרי בהון.

רבי שמעון ורבי אלעזר ברין, הון יתבי ליליא חד, ולעאן באורייתא. אמר רבי אלעזר לרבי שמעון אבוי. הא כתיב (בראשית ג) ואל האשה אמר הרבה ארבה עצבונך והרונך בעצב תלדי בנים ואל אישך תשוקתך וגו'. ולמדנו שזהו סוד עליון. מילא למטה, אבל הוא כמו שלמעלה, מה יש לומר?

פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב) פתח רבי שמעון ואמר, (תהלים מב)

על אפיקי מים וגו'. האי קרא אוקמוה. אבל חיה חדא אית בעלמא, ואיהי שלטא בשלטנא על אלף מפתחין בכל יומא. ואיהי נוקבא ותיאובתא דילה תדיר על אפיקי מים למשתי ולא תרוואה מצחותא, דכתיב כאיל תערוג על אפיקי מים.

כאיל תערג על אפיקי מים וגו'. פסוק זה פשוטהו. אבל חיה אחת יש בעולם, והיא שולטת בשלטון על אלף מפתחות בכל יום. והיא נקבה, ותשוקתה תמיד על אפיקי מים לשמות ולהתריות מצמאונה, שכתוב כאיל תערג על אפיקי מים.

הבא אית לאסתפלא. בקדמיתא כתיב כאיל, ולא כתיב פאילת, ולבתר תערוג, ולא כתיב יערוג. אבל רזא דא, דכר ונוקבא תרווייהו כחדא דלא לאפרשא לון, וחד איהו, דלא אצטריף לסלקא דא מן דא, אלא תרווייהו כחדא. והאי נוקבא, תערוג על אפיקי מים, ואיהי מתעפרא מן דכורא, וקשי עלה דהא על דינא קיימא.

כאן יש להתבונן. בראשונה כתוב כאיל, ולא כתוב פאילת, ואחר תערג, ולא כתוב יערג. אבל סוד זה, זכר ונקבה שניהם כאחד שאין להפרידם, ואחד הוא, שלא צריך להעלות אותם זה מזה, אלא שניהם כאחד. והנקבה היא תערג על אפיקי מים, והיא מתעפרת מן הזכר, וקשה עליה, שהרי על דין עומדת.

זכר אולידת קדשא ברין הוא זמין לה חד חווא עלאה רברבא, ואתי ונשיף לגבי ההוא אתר, ואולידת. ורזא דא הרבה ארבה עצבונה והרונה, בגין דאיהי מתחלחלא בכל יומא, ובעציבו על עובדין דעלמא. בעצב תלדי בנים. בעצב, דא רזא דחוויא, דעציב אנפיהון דעלמא.

ובשמוצתה, הקדוש ברין הוא זמין לה נחש אחד עליון גדול, וקא ונושיף באותו מקום ומולידה. וסוד זה - הרבה ארבה עצבונה והרונה, משום שהיא מתחלחלת בכל יום ובעצב על מעשי העולם. בעצב תלדי בנים. בעצב - זה סוד הנחש, שמעציב פניהם של העולם.

ואר אישף תשוקתך, כמה דאת אמר תערוג על אפיקי מים. והוא ימשל בך, הא אוקימנא רזא, דאיהו שליט עליה. וכל דא למה. בגין דאמרה סיהרא, כמה דתנינן. ובגין בך אזעירת נהוראה, ואזעירת שולטנהא, ולית לה רשו מגרמה, פר פד יהבין לה חילא. בעצב תלדי בנים, כמה דאוקימנא. ואי תימא אמאי אצטריף חווא לדא. אלא דא פתח אורחא לנחתא כל (כ"א בכל) אינון נשמתין דעלמא. דאלמלא לא פתח אורחין לנחתא לתתא, לא ישרי בגויה דבר נש, מה כתיב לפתח חטאת רבץ. מאי לפתח. לההוא פתח

ואר אישף תשוקתך, כמו שנאמר תערג על אפיקי מים. והוא ימשל בך, הרי בארנו הסוד, שהוא שולט עליה. וכל זה למה? משום שאמרה הלכנה, כמו ששנינו. ומשום בך הקטינה אורה והקטינה שלטונה, ואין לה רשות מעצמה, פרט לכאשר נותנים לה פתח. בעצב תלדי בנים, כמו שבארנו. ואם תאמר, למה צריך נחש לזה? אלא זה פתח דרף להוריד כל (בכל) אותן נשמות של העולם. שאלמלא לא פתח דרכים למטה, לא ישרה בגוף האדם. מה כתוב? לפתח חטאת רבץ. מה זה לפתח? לאותו פתח שנועד להוליד

וְלִהְיֶינָהּ נְשֻׁמוֹת לְעוֹלָם, הוּא עוֹמֵד לְאוֹתוֹ פְּתַח.

וְכָל אוֹתוֹן נְשֻׁמוֹת שֶׁהֶצְטָרְכוּ לְרִדְתּוֹ בְּגוֹפִים קְדוּשִׁים, הוּא אֵינוֹ עוֹמֵד לְאוֹתוֹ פְּתַח, וְאֵין לוֹ רְשׁוּת בְּנִשְׁמָה הַהִיא. וְאִם לֹא, הָרִי הַנְּחָשׁ נוֹשֵׁף, וְנִטְמָא אוֹתוֹ נֶהָר (מְקוֹם), וְאֵינָהּ נִשְׁמָה שֶׁנִּטְטְרָהּ, וְכֵאן הוּא סוּד עֲלִיּוֹן. בְּעֶצֶב תְּלָדֵי בָנִים - סוּד זֶה, זֶה נֶחֱשׁ, שֶׁהָרִי עִמּוֹ מוֹלִידָה נְשֻׁמוֹת, מִשּׁוּם שֶׁזֶה הוּא עַל הַגּוּף, וְזֶה עַל הַנְּשֻׁמָה, וְשִׁנְיָהֶם זֶה בְּזֶה. זֶה לּוֹקֵחַ נְשֻׁמָה, וְזֶה לּוֹקֵחַ הַגּוּף.

וְעַתִּיד הַנְּחָשׁ הַזֶּה לְהוֹלִיד כָּל אוֹתָם גּוֹפִים טָרָם שֶׁכָּבֵד זְמָנוֹ. זֶהוּ שְׁכִתּוֹב (יִשְׁעִיָּה טו) בְּטָרָם תַּחֲלִיל יִלְדָה. הַזְּמַן שֶׁל הַנְּחָשׁ לְהוֹלִיד הוּא בְּשִׁבְעַת שָׁנִים, וְכֵאן בְּשֵׁשׁ, מָה שֶׁאֵינוֹ זְמָנוֹ. וּבְאוֹתוֹ זְמַן שִׁיּוֹלִיד אוֹתָם, יָמוֹת מְאוֹתָהּ לְדָה, שְׁכִתּוֹב (שִׁם כד) בְּלַע הַמָּוֶת לְנִצָּח. וְכִתּוֹב (שִׁם כו)

יָחִיו מִתִּיד נִבְלָתִי יְקוּמוּן. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּהֵהוּא זְמַנָּא דִּיתְעַרְוֵן מִתִּי עֲלָמָא, וְיִתְעַתְדוּן בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא, יְקוּמוּן חֵיילִין חֵיילִין, כְּלֵהוּ עַל אֲרַעָא דְגַלְלִיל, בְּגִין דִּתְמַן זְמִין מְלָכָא מְשִׁיחָא לְאַתְגַּלְאַה, בְּגִין דְּאִיהוּ חוֹלְקִיָּה דִּיּוֹסְף, וְתַמָּן אֲתַבְרוּ (אֲתַתְרִב) בְּקַדְמִיתָא. וּמִתְמָן שְׂאֵרוֹ לְאַגְלָאָה מִכָּל אֲתַרְיָהוּ, וּלְאַתְבַּדְרָא בִּינֵי עַמְמֵיָא, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (עֲמוּס ו) וְלֹא נִחְלוּ עַל שִׁבְרֵי יוֹסֵף.

וְאַמְרֵי יְקוּמוּן תַּמָּן, בְּגִין דְּאִיהוּ חוֹלְקִיָּה דִּיהוּא דְּאַשְׁתִּי בְּאַרְוֵנָא, דְּכִתִּיב, (בְּרַאשִׁית ו) וַיִּישָׂם בְּאַרְוֹן בְּמִצְרַיִם, וּלְכַתֵּר אֶתְקַבֵּר בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא, דְּכִתִּיב, (יְהוֹשֻׁעַ כד) וְאַתְ עֲצָמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר הֶעֱלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשֶׁכֶם. וְדָא אִיהוּ דְקָאִים בְּקִיּוּמָא דְבְרִית, יְתִיר מִכָּלְא.

דְּאַתְעַתְדָא לְאוֹלְדָא, לְאַפְקָא נְשֻׁמְתִין לְעֲלָמָא, אִיהוּ קָאִים לְגַבֵּי הַהוּא פְּתַח.

וְכָל אֵינוֹן נְשֻׁמְתִין דְּאַצְטָרְכוּ לְנִחְתָא בְּגוֹפִין קַדִּישִׁין, לֹא קָאִים אִיהוּ לְהַהוּא פְּתַח, וְלִית לֵיהּ רְשׁוּ בְּהֵיָא נְשֻׁמְתָא. וְאִי לֹאו, הָא חוּיָא נְשִׁיף, וְאַסְתָּאב הַהוּא נֶהָר (ס"א אֲתֵר), וְלֹאו אִיהִי נְשֻׁמְתָא דְאַתְדְּכִיָּא וְהָכָא אִיהוּ רְזָא עֲלָאָה, בְּעֶצֶב תְּלָדֵי בָנִים. רְזָא דָא, דָּא נֶחֱשׁ, דְהָא (דָּר"ב ע"א) עֲמִיָּה אוֹלִידַת נְשֻׁמְתִין, בְּגִין דְּדָא אִיהוּ עַל גּוֹפָא, וְדָא עַל נְשֻׁמְתָא, וְתַרְוֵייהוּ דָא בְּדָא. דָּא נְקִיט נְשֻׁמְתָא, וְדָא נְקִיט גּוֹפָא.

וְזַמְיָנָא דָּא חוּיָא, לְאוֹלְדָא כָּל אֵינוֹן גּוֹפִין, עַד לֹא יִיתִי זְמַנָּא דִּילֵיהּ, הִדָּא הוּא דְכִתִּיב, (יִשְׁעִיָּה טו) בְּטָרָם תַּחֲלִיל יִלְדָה. זְמַנָּא דְחוּיָא לְאוֹלְדָא בְּשִׁבְעַת שָׁנִין, וְהָכָא בְּשִׁית, מָה דְלֹאו אִיהוּ זְמַנֵּיהּ. וּבְהֵהוּא זְמַנָּא דְאוֹלִיד לֹוֹן, מָה־הוּא לִידָה יָמוֹת. דְכִתִּיב, (יִשְׁעִיָּה כד) בְּלַע הַמָּוֶת לְנִצָּח. וְכִתִּיב (יִשְׁעִיָּה כו) יָחִיו מִתִּיד נִבְלָתִי יְקוּמוּן.

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּהֵהוּא זְמַנָּא דִּיתְעַרְוֵן מִתִּי עֲלָמָא, וְיִתְעַתְדוּן בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא, יְקוּמוּן חֵיילִין חֵיילִין, כְּלֵהוּ עַל אֲרַעָא דְגַלְלִיל, בְּגִין דִּתְמַן זְמִין מְלָכָא מְשִׁיחָא לְאַתְגַּלְאַה, בְּגִין דְּאִיהוּ חוֹלְקִיָּה דִּיּוֹסֵף, וְתַמָּן אֲתַבְרוּ (אֲתַתְרִב) בְּקַדְמִיתָא. וּמִתְמָן שְׂאֵרוֹ לְאַגְלָאָה מִכָּל אֲתַרְיָהוּ, וּלְאַתְבַּדְרָא בִּינֵי עַמְמֵיָא, כְּמָה דְאַתְ אָמַר (עֲמוּס ו) וְלֹא נִחְלוּ עַל שִׁבְרֵי יוֹסֵף.

וְאַמְרֵי יְקוּמוּן תַּמָּן, בְּגִין דְּאִיהוּ חוֹלְקִיָּה דִּיהוּא דְּאַשְׁתִּי בְּאַרְוֵנָא, דְּכִתִּיב, (בְּרַאשִׁית ו) וַיִּישָׂם בְּאַרְוֹן בְּמִצְרַיִם, וּלְכַתֵּר אֶתְקַבֵּר בְּאַרְעָא קַדִּישָׁא, דְּכִתִּיב, (יְהוֹשֻׁעַ כד) וְאַתְ עֲצָמוֹת יוֹסֵף אֲשֶׁר הֶעֱלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשֶׁכֶם. וְדָא אִיהוּ דְקָאִים בְּקִיּוּמָא דְבְרִית, יְתִיר מִכָּלְא.

יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם קָבְרוּ בְּשֶׁכֶם. וְזֶהוּ שְׁעִמַד בְּקִיּוּם הַבְּרִית יוֹתֵר מִכָּלְא.

וּבְהוּא זְמַנָּא דִּיתְעָרוּן כְּלָהוּ חֵיילִין חֵיילִין,
כְּלָהוּ יַהֲכוּן, דָּא לְחוּלְק אַבְהֵתְהוּן,
וְדָא לְחוּלְק אַבְהֵתְהוּן, דְּכַתִּיב (ויקרא כה) וּשְׁבַתְם
אִישׁ אֶל אַחֻזּוֹתוֹ. וְיִשְׁתַּמּוּדְעוּן דָּא לְדָא. וְזַמִּין
קִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְאַלְבָּשָׁא לֹוּן לְכָל חַד וְחַד
לְבוּשֵׁי מַרְקָמָן, וְיִיתוּן כְּלָהוּ וְיִשְׁבְּחוּן
לְמַאֲרִיהוּן בִּירוּשָׁלַם, וְיִתְחַבְּרוּן תַּמָּן
אוּכְלוּסִין אוּכְלוּסִין, וִירוּשָׁלַם יִתְמַשְׁף לְכָל
סְטָרִין, יִתִּיר מַמְה דְּאִתְמַשְׁף כַּד אִתְחַבְּרוּ תַּמָּן
מַגְלוּתָא.

בֵּיוֹן דִּיתְחַבְּרוּן וְיִשְׁבְּחוּן לְמַאֲרִיהוּן, קִדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא יַחְדֵי עַמְהוּן, הָדָא הוּא
דְּכַתִּיב, (ירמיה לא) וּבָאוּ וְרַנְּנוּ בְּמִרוֹם צִיּוֹן, וּלְבַתֵּר
וַנְּהִירוּ אֶל טוֹב יְיָ וְגוֹ', כָּל חַד וְחַד לְחוּלְקֵיהִי,
וְחוּלְק אַבְהֵתוּי. וְאַחַסְנַתְהוּן דִּישְׂרָאֵל תְּהֵא,
עַד (נ"א רְמֵהָ דְרוּמָא), דְּמַתָּא דְרוּמָאִי, וְתַמָּן יִלְפוּן
אוּרִייתָא, וְהָא אוּקְמוּהָ, וּכְתִיב (ישעיה כו) הַקִּיצוּ
וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עַפְרָא וְגוֹ'. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן
וְאָמֵן.

פְּרִשְׁתָּ אֵלֶּה פְּקוּדֵי

אַלְתָּה פְּקוּדֵי הַמְשַׁכְּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת אֲשֶׁר פָּקַד
עַל פִּי מֹשֶׁה וְגוֹ'. (שמות לח) רַבִּי חֵיִיא פְּתַח,
(קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינְנוּ
מֵלֵא וְגוֹ'. הָאִי קָרָא אוּקְמוּהָ וְאַתְמַר, אֲבָל כָּל
הַנְּחָלִים אֵלִין רִזִּין דִּנְחָלִין וּמִבּוּעִין קְדִישִׁין,
דְּאִתְמַלְלִין, וְנִפְקִין (מבועין קדושים) לְאַנְהָרָא
וּלְמַלְיָא לְהָאִי יִמָּא רַבָּא, וְכִיּוֹן דְּהָאִי יִמָּא
רַבָּא אִתְמַלֵּי מִסְטָרָא דְּאֵינוּן נְחָלִין כְּדִין הוּא
אַפִּיק מֵיָא, וְאַשְׁקִי לְכָל חֵיווֹן בְּרָא, כְּמָה דְּאִתְ
אָמַר (תהלים קד) יִשְׁקוּ כָּל חַיְתוֹ שְׂדֵי.

כְּמָה כְּתִיב לְעֵילָא, הַמְשַׁלַּח מַעַנִּים וְגוֹ',
וּלְבַתֵּר, יִשְׁקוּ כָּל חַיְתוֹ שְׂדֵי יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים

וּבְאוּתוֹ זְמַן שְׂתֵּעוּרְרוּ כְּלָם
חֵילוֹת חֵילוֹת, כְּלָם לֵלְכוּ, זֶה
לְחַלְק אַבּוּתָם וְזֶה לְחַלְק אַבּוּתָם,
שְׁכַתוּב (ויקרא כה) וּשְׁבַתְם אִישׁ אֶל
אַחֻזּוֹתוֹ, וְכִיּוֹן זֶה אֵת זֶה. וְעִתִּיד
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהַלְבִּישׁ כָּל
אָחַד וְאָחַד לְבוּשִׁים רְקוּמִים,
וּכְבָּאוּ כְּלָם וְיִשְׁבְּחוּ אֵת רַבּוּנָם
בִּירוּשָׁלַם, וְיִתְחַבְּרוּ שֵׁם הַמוֹנִים
הַמוֹנִים, וִירוּשָׁלַם תְּמַשְׁף לְכָל
הַצְּדִידִים יוֹתֵר מִמָּה שְׁנִמְשַׁכָּה
כְּשֶׁהִתְחַבְּרוּ שֵׁם מִן הַגְּלוּת.

בֵּיוֹן שְׂתֵּתְחַבְּרוּ וְיִשְׁבְּחוּ אֵת
רַבּוּנָם, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יִשְׁמַח
עִמָּהֶם. זֶהוּ שְׁכַתוּב (ירמיה לא) וּבָאוּ
וְרַנְּנוּ בְּמִרוֹם צִיּוֹן, וְאַחַר כֵּן -
וַנְּהִירוּ אֶל טוֹב ה' וְגוֹ'. כָּל אָחַד
וְאָחַד לְחַלְקוֹ וְחַלְק אַבּוּתוּי.
וְנַחֲלַת יִשְׂרָאֵל תְּהִיָּה עַד (הַרְמֵה שֶׁל
רוּמָא) עִיר הַרוּמָאִים, וְשֵׁם לְמַדְרו
תּוֹרָה, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ, וְכַתּוּב (ישעיה
כו) הַקִּיצוּ וְרַנְּנוּ שׁוֹכְנֵי עַפְרָא וְגוֹ'.
בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן.

פְּרִשְׁתָּ אֵלֶּה פְּקוּדֵי

אַלְתָּה פְּקוּדֵי הַמְשַׁכְּן מִשְׁכַּן הָעֵדוּת
אֲשֶׁר פָּקַד עַל פִּי מֹשֶׁה וְגוֹ'. רַבִּי
חֵיִיא פְּתַח, (קהלת א) כָּל הַנְּחָלִים
הוֹלְכִים אֶל הַיָּם וְהַיָּם אֵינְנוּ מֵלֵא
וְגוֹ'. פְּסוּק זֶה פְּרִשׁוּהוּ וְנִתְבָּאָר,
אֲבָל כָּל הַנְּחָלִים - אֵלִין סוּדוֹת
הַנְּחָלִים וְהַמְּעִינּוֹת הַקְּדוּשִׁים
שְׂמַתְמַלְאִים יוֹצְאִים (מבועים
קדושים) לְהָאִיר וּלְמַלֵּא אֵת הַיָּם
הַגְּדוֹל. וְכִיּוֹן שְׁהִים הַגְּדוֹל הִנָּה
הַתְּמַלֵּא מִצַּד אוּתָם הַנְּחָלִים, אִז
הוּא מוֹצֵיא מִים וּמִשְׁקָה אֵת כָּל
חַיּוֹת הַבַּר, כְּמוֹ שְׁנַאֲמַר (תהלים קד)
יִשְׁקוּ כָּל חַיְתוֹ שְׂדֵי.

כְּמָה כְּתוּב לְמַעְלָה? הַמְשַׁלַּח
מַעַנִּים וְגוֹ'. וְאַחַר כֵּן - יִשְׁקוּ כָּל
חַיְתוֹ שְׂדֵי יִשְׁבְּרוּ פְּרָאִים צְמָאִם.

אֵלִין אֵינוּן רְתִיכִין

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמצייל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׁכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוּל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמְתוּ. וַיִּשִׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוּ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוּ. וַיִּלְוֵה אֱלֹיו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׁכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוּל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוּל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּהּ
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. כְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

 איצרות הוזהר כרדו	 איצרות הוזהר כרדט	 איצרות הוזהר כרדח	 איצרות הוזהר כרדו	 איצרות הוזהר כרדו	 איצרות הוזהר כרדו	 איצרות הוזהר כרדד	 איצרות הוזהר כרדו	 איצרות הוזהר כרדב	 איצרות הוזהר כרדא
כה הזוהר חלק א' 1-34 עלוני אור הזוהר מתחדש אלו תש"ע עד תשרי תשע"א	תיקוני הוזהר דף היומי חלק ב' המחולק ל-354 ימות השנה עם התיקונים החדש	תיקוני הוזהר דף היומי חלק א' המחולק ל-354 ימות השנה עם התיקונים	תיקוני הוזהר עמוד היומי המחולק ל-354 ימות השנה עם התיקונים	אדרא רבא וזוטא חלק ב' עם חספות חדשות שלא נראה הזה עם התיקונים	אדרא רבא וזוטא חלק א' ונספתו עליו ו' ספרים מסות וזקנות נאילת הרשב"י שירת המרה חזרה תחלות חזרה תשובת הרשב"י עלון אור חזרה 27-28 חספות חזרה תחלות דוד חזרה שירית 280 ספרי חזרה	זהרי הוזהר ח' ספרים הכל על כל רגע נסמת הרשב"י חיים של ימי חספות הרשב"י הרשב"י חזמה הקדמת כח חזרה ליקוט חזרה תחלות דוד חזרה שירית 280 ביאורית	אורות הוזהר י"ב ספרים תשובת הרשב"י נפלות חזרה תחלות חזרה נאילת הרשב"י בחסות הרשב"י מסעות חזרה אור הרשב"י חזרה והמקד רב חזרה נסתיארות חזרה שירית חספות בי יחזאי אל הקדש	מאורות הוזהר ט"ו ספרים מאורות חזרה התנלות חזרה אגרות חזרה הרמ"ל וחזרה עת לעשות ליל המשיח וחזרה הרעיון וחזרה השמטת חזרה קבלתי ושיעתי אלה מקראי קודש הפנת חזרה בעיני הרבים חיבת נח שיעות חזרה אל הקדש	אור הוזהר המחולק ל-354 ימות השנה גדולי ישראל ותוזהר ערכה שיל שעה
 10 מספר העלמי	 9 מספר העלמי	 8 מספר העלמי	 7 מספר העלמי	 6 מספר העלמי	 5 מספר העלמי	 4 מספר העלמי	 3 מספר העלמי	 2 מספר העלמי	 1 מספר העלמי

ללא תשבת מפי זרעו

תקליטור
אוצרות הוזהר

ובג: **12,000**
 ספרים, דרשות לשמועה,
 קבצים ותמונות
 ועוד...

המאגר הגדול בעולם
בעניני הוזהר הק"א!

הרשב"י יקובע:
 כספר הוזהר
 יצאו בני ישראל מהגלות

המשבילים וזוהר
הרקיע
 ומגדריקי הרבים
 כנוכחים לעולם ועד

(הדפוס)

3 דרכים לתרומה:

1. באמצעות כל סוגי כרטיסי
 האשראי בכתובות 052-43335-054-054
 בהתקנה לזכרון מאג"ל מוצדק פדיו
 מספר חשבון 684-589-4
 קוד מודם 49855-4

2. כשליחת המזומן המזכה לפיקודת "גן
 עזן תחתון" (למטות בלד"ג) רחוב
 בנאי לריש 24/6 רמת בית שמש.

מפעל הוזהר העולמי
 שני "עמותות" "גן עזן תחתון"
 רחוב בנאי לריש 24/6 רמת בית שמש
 טלפון 054-842678-054
 מקט: 02-995-1388

